

Jumalan viha ja armo

Room. 9:19-33

19. Sinä ehkä sanot minulle: "Miksi hän siten vielä moittii? Kuka voi vastustaa hänen tahtoaan?"

20. Niinpä niin, ihminen, **mikä sinä olet väittämään Jumalaa vastaan?** Ei kai tehty sano tekijälleen: "Miksi teit minusta tällaisen?"

21. Eikö savenvalajalla ole valta tehdä samasta savensa seoksesta toinen astia arvokkaaseen, toinen halpaan käyttöön?

22. Entäpä jos Jumala onkin, tahtoessaan näyttää vihansa ja **tehdä voimansa tunnetuksi, osoittanut suuressa pitkämielisyydessään kärsivällisyyttä vihan astioita kohtaan, jotka oli valmistettu tuhoon.**

23. Entäpä jos hän on tehnyt sen **saattaakseen kirkkautensa runsauden ilmi laupeuden astioissa, jotka hän on ennalta valmistanut kirkkauteen.**

24. Ja **sellaisiksi hän on kutsunut myös meidät, ei ainoastaan juutalaisista vaan myös pakanoista,**

25. kuten hän sanoo Hoosean kirjassa: "Minä olen kutsuva kansakseni sitä, joka ei ollut minun kansani, ja rakkaakseni sitä, joka ei ollut minun rakkaani.

26. Ja on tapahtuva, että siinä paikassa, jossa heille on sanottu: 'Te ette ole minun kansani', siinä heitä kutsutaan elävän Jumalan lapsiksi."

27. Mutta Jesaja huudahtaa Israelista: "Vaikka **Israelin** lasten luku olisi kuin meren hiekka, **siitä pelastuu vain jäännös,**

28. sillä **Herra toteuttaa sanansa maan päällä lopullisesti ja äkkiä."**

29. Jesaja on myös ennustanut: "Ellei Herra Sebaot olisi jättänyt meille siementä, meidän olisi käynyt kuin Sodomian ja me olisimme tulleet Gomorran kaltaisiksi."

30. Mitä me siis sanomme? Että **pakanaat, jotka eivät tavoitelleet vanhurskautta, ovat saaneet vanhurskauden, nimittäin uskosta tulevan vanhurskauden.**

31. Sitä vastoin **Israel, joka tavoitteli vanhurskautta lakia noudattamalla, ei sitä saavuttanut.**

32. Miksi ei? Siksi, että se **ei perustunut uskoon vaan tekoihin.** Israelilaiset näet loukkaantuivat kompastuskiveen,

33. niin kuin on kirjoitettu: "Minä panen Siioniin **kompastuskiven ja loukkauskallion,** mutta joka uskoo häneen, ei joudu häpeään."

Ketkä kaikki pelastuvat?

Ketkä kaikki pelastuvat? Onko pelastuvia paljon vai vähän? Miten Jumala käyttää sekä pelastettuja että kadotukseen joutuvia? Mistä johtuu se, että monet kompastuvat Jeesukseen?

Jeesukselta kysyttiin kerran: "Herra, onko niitä vähän, jotka pelastuvat?" Mutta hän sanoi heille: "Kilvoitelkaa päästäksenne sisälle ahtaasta ovesta, sillä monet, minä sanon teille, yrittävät päästä sisälle mutta eivät voi. Kun talon isäntä on noussut ja sulkenut oven, te jäätte seisomaan ulkopuolelle ja alatte kolkuttaa ovea sanoen: 'Herra, avaa meille!' Mutta hän vastaa teille: 'En tunne teitä enkä tiedä, mistä olette.' Silloin te alatte selittää: 'Mehän söimme ja joimme sinun seurassasi, ja sinä opetit meidän kaduillamme.' Mutta hän sanoo: 'En tunne teitä enkä tiedä, mistä olette. Menkää pois minun luotani, kaikki te vääryudentekijät.' Siellä on itku ja hammasten kiristys, kun näette Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin ja kaikki profeetat Jumalan valtakunnassa mutta huomaatte, että teidät itsenne on heitetty ulos. Tulijoita saapuu idästä ja lännestä, pohjoisesta ja etelästä, ja he aterioivat Jumalan valtakunnassa. ... Jerusalem, Jerusalem! Sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka on luoksesi lähetetty! Kuinka usein olenkaan halunnut koota yhteen sinun lapsesi, niin kuin ka-

naemo kokoaa poikasensa siipiensä suojaan. Mutta te ette ole tahtoneet.
(Luuk.13:23-29,34)

Jokaiselle, joka kyselee muiden pelastumista, Jeesus antaa selkeän vastauksen: "Huolehdi siitä, että itse pelastus!" Siinä ei auta se, että on kuullut evankeliumin sanaa, käynyt seurakunnan kokouksissa ja tuntenut uskovia ihmisiä, ellei ihminen ota henkilökohtaisesti vastaan Jeesusta oman elämänsä syntien Sovittajana ja Herrana. Ilman syntien tunnustamista ja uskossa itsenä jättämistä Jeesuksen pelastustehtävien varaan, kukaan ei voi pelastua vaan joutuu lopulta heitetyksi kadotuksen tuskkaan, missä ihminen joutuu itse kärsimään kaikkien syntiensä oikeudenmukaisen palkan. Kadotukseen joutuminen ei johdu siitä, etteikö Jeesus haluaisi pelastaa kaikkia, vaan siitä että ihminen torjuu pelastuksen. Usein hän tekee sen kaiken lisäksi hyvin uskonnollisella tavalla panemalla turvansa siihen, kuinka hyvin hän on onnistunut elämään ja noudattamaan Jumalan kymmenen käskyn lakia.

Savi ja saven valaja

Paavali jatkaa tekstissämme käsittelyä Jumalan valinnasta. Juuri edellä hän oli Egyptin faaraon liittyen todennut: *Jumala siis armahtaa, kenet tahtoo, ja paaduttaa, kenet tahtoo.* (9:18) Lause synnyttää kysymyksen, johon Paavali vastaa:

Sinä ehkä sanot minulle: "Miksi hän sitten vielä moittii? Kuka voi vastustaa hänen tahtoaan?" Niinpä niin, ihminen, mikä sinä olet väittämään Jumalaa vastaan? Ei kai tehty sano tekijälleen: "Miksi teit minusta tällaisen?" Eikö savenvalajalla ole valta tehdä samasta savensa seoksesta toinen astia arvokkaaseen, toinen halpaan käyttöön? (19-21)

Paavali korostaa nyt sitä, että hän puhuu ei niinkään yksittäisen ihmisen pelastuksesta kuin siitä, miten Jumalalla on täysi vapaus käyttää luomiaan ihmisiä, niin niitä, jotka pelastuvat kuin niitäkin, jotka joutuvat kadotukseen. Kun Jumala loi ihmisen, Hän teki hänestä iankaikkisuusolennon. Jokaisen ihmisen olemassaolo tulee jatkuamaan iankaikkisesti. Iankaikkinen elämä koskee vain niitä, jotka pelastuvat, mutta kadotuksessa olevat jatkavat olemassaoloaan ikuisessa kuolemassa eli erossa Jumalan elämästä, Jumalan pyhän tuomion alaisena. Nyt Paavali osoittaa, että se miten Jumala kutakin ihmistä käyttää, on kokonaan Jumalan valinta, johon ihmisellä ei ole nokan koputtamista. Savi ei voi päättää, mitä siitä tehdään. Jumala muovaa jokaisen ihmisen ja käyttää heitä oman tahtonsa mukaan.

Herra päätti, millainen olet

Monelle uskovallekin tuottaa vaikeuksia hyväksyä itsensä sellaiseksi, kuin hän on. Sikäli kuin on kysymys hänen syntisyydestään, niin tyytymättömyys omaan tilaan ja lihan syntisyyteen on aiheellista ja se motivoi häntä tavoittelemaan Jumalan armon avulla syvenevää pyhitystä. Mutta monelle on vaikea hyväksyä se, että on saanut Jumalalta juuri ne lahjat, mitä hänellä on, eikä niitä, joita hän näkee muilla olevan ja joita hän olisi toivonut itselleenkin. Siksi alemmuudentuntoisella uskovaalla on kiusaus olla käyttämättä niitäkin lahjoja, jotka on Herralta saanut. Jumalan valtakunnassa ei kuitenkaan ole tärkeää, kuinka suuret lahjat on saanut, vaan se, miten uskollisesti on Herran kunniaksi käyttänyt niitä, jotka on saanut. Sinun kasvojesi piirteet, luonteesi ja kykysi ovat Jumalan suunnittelemat aivan tiettyä palvelua varten. Meidän on turha haikailla sellaista, mitä Herra ei ole meitä varten tarkoittanut. Jos annamme Herran käyttää lahjojamme, niin kuin Hän tahtoo, Jumalan seurakunta tu-

lee rakennetuksi ja evankeliumi välittyy elämästämme parhaalla tavalla eteenpäin. Niille, jotka ovat uskollisia vähässä, Herra voi sitten jakaa suuremmankin vastuun.

Jumala kunniaa varten

Entäpä jos Jumala onkin, tahtoessaan näyttää vihansa ja tehdä voimansa tunnetuksi, osoittanut suuressa pitkämielisyydessään kärsivällisyyttä vihan astioita kohtaan, jotka oli valmistettu tuhoon. Entäpä jos hän on tehnyt sen saattaakseen kirkkautensa runsauden ilmi laupeuden astioissa, jotka hän on ennalta valmistanut kirkkauteen. Ja sellaisiksi hän on kutsunut myös meidät, ei ainoastaan juutalaisista vaan myös pakanoista,...(22-24)

Edellä Paavali oli siis puhunut siitä, miten Jumala käytti synnin paaduttamaa faaraoita, mutta nyt hän laajentaa kuvan koskemaan toisaalta kaikkia pelastuneita ja toisaalta kaikkia kadotukseen joutuvia. Hän kuvaa, miten Jumala käyttää näitä kahta ihmisryhmää. Kirkkauteen pääsevät ovat laupeuden astioita, jotka Jeesuksen täydellisen elämän ja Hänen uhrinsa perusteella on kutsuttu osallisiksi pelastuksesta, Jumalan lahjavanhurskaudesta, uudestisyntymisen ihmeestä, pyhityksestä ja lopullisesta kirkkaudesta. He ovat Jumalan ennalta valitsevia ja ennalta valmistamia kirkkautta varten.

Sitten on toinen ryhmä, ne, jotka ovat torjuneet Jumalan pelastavan kutsun. Heihin nähden ei puhuta mistään ennalta valmistamisesta eikä ennalta määräämisestä, koska he ovat itse 100%:sti vastuussa siitä, että ovat hylänneet Jumalan armokutsun ja joutuvat siksi itse vastaamaan syntiensä tuomiosta. Se ei kuitenkaan tarkoita sitä, ettei Jumala käyttäisi heitäkin oman kunniansa kirkastamiseksi. He ansaitsisivat kyllä sen, että heidät tuomittaisiin välittömästi kadotukseen, mutta Jumala pitkitää tuomionsa täytäntöön panoa voidakseen näiden kadotuksen lastenkin elämän kautta osoittaa kirkkautensa suuruutta pelastuvien elämässä. Näiden kadotukseen joutuvien elämä muodostaa ikään kuin tumman taustan sille, miten suuri on pelastettujen kirkkaus. Israelin vapautumisessa tuo vastakohta oli ilmeinen, kun egyptiläiset joutuivat kokemaan vitsauksia ja israelilaiset pääsivät vapaiksi. Mutta myöhemmässä kirkkohistoriassa vainojen keskellä on marttyyrien kirkkaus korostunut niiden rinnalla, jotka pilkaton heittivät heidät petojen raadeltaviksi tai ristille lyötäväiksi.

Vaikka Jumala ei ole synnin lähde eikä aiheuta sitä, Hän voi kuitenkin käyttää pelastussuunnitelmansa ja oman kunniansa ilmaisemiseksi ihmisten harjoittamaa syntiä. Kaikkein kirkkaimmin tämä tuli esiin siinä, että Jumala otti käyttöönsä meidän pelastamiseksi sen synnin, että ihmiset löivät ristille Hänen ainoan Poikansa Jeesuksen. Pietari julisti helluntaina:

Hänet (Jeesuksen) Jumala antoi teidän käsiinne edeltäpäin tekemänsä päätöksen ja ennaltatietämisen mukaisesti, ja hänet te laista tietämättömien miesten kätten kautta naulitsitte ristiin ja tapoitte. Mutta Jumala herätti hänet ja päästi hänet kuoleman tuskista.(Ap.t. 2:23-24)

Vihan alta armon alle

Pelastuksessa on kysymys viime kädessä siitä, että syntiensä tähden Jumalan pyhän ja oikeudenmukaisen vihan alta ihminen siirretään Jeesuksen Golgatan uhrin tähden Jumalan armon ja suosion alle. Kauheinkin, mitä meille voi tapahtua, on jäädä Jumalan vihan alle:

*Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä. Mutta joka ei ole kuuliainen Pojal-
le, ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään. (Joh. 3:36)*

Jumalan viha on kuitenkin pyhää ja oikeudenmukaista. Sen lopullisessa toimeen panossa viimeisen tuomion jälkeen Jumalan suunnaton voima tulee myös kaikille ilmeiseksi. Jeesuksen suorittaman viimeisen tuomion yhteydessä myös kaikki kadotukseen joutuvat tulevat antamaan kunnian Jumalalle, sillä silloin jokainen tietää saavansa vain sitä, mikä on hänelle oikein. Kukaan ei voi väittää, etteikö oikeus toteutuisi.

Sen tähden Jumala onkin korottanut Jeesuksen korkealle ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman, niin että jokaisen polven on notkistuttava Jeesuksen nimeen, niin taivaassa kuin maan päällä ja maan alla, ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra. (Fil. 2:9-11)

Vihan astiat

Kun sanotaan, että Jumala oli kärsivällinen ”*vihan astioita kohtaan, jotka oli valmistettu tuhoon*”, kysymys ei ole ennalta määräämisestä kadotukseen, vaan siitä, että pelastuksen torjuville ihmisille on valmistettu ikuinen paikka, johon he joutuvat kärsimään tuomiotaan yhdessä Saatanan ja riivaajahenkien kanssa. Näille jälkimmäisille kadotus varsinaisesti valmistettiin, niin kuin Jeesus opettaa puhuessaan viimeisestä tuomiosta:

Sitten Jeesus sanoo vasemmalla puolellaan oleville: 'Menkää pois minun luotani, te kirotut, siihen ikuiseen tuleen, joka on valmistettu Paholaiselle ja hänen enkeleilleen. (Matt. 25:41)

Kadotus on paikka, jonka Jumala on valmistanut pimeyden voimien ikuisiksi rangaistukseksi. Mutta sinne joutuvat kaikki, jotka Jumalan valmistaman pelastuksen torjuvat, vaikka Jumala valmisti heitäkin varten pelastuksen ja olisi tahtonut heidätkin pelastaa, sillä Jeesus kantoi ristille koko maailman synnin.

Pakanat

Ja sellaisiksi hän on kutsunut myös meidät, ei ainoastaan juutalaisista vaan myös pakanoista, kuten hän sanoo Hoosean kirjassa: "Minä olen kutsuva kansakseni sitä, joka ei ollut minun kansani, ja rakkaakseni sitä, joka ei ollut minun rakkaani. Ja on tapahtuva, että siinä paikassa, jossa heille on sanottu: 'Te ette ole minun kansani', siinä heitä kutsutaan elävän Jumalan lapsiksi." Mutta Jesaja huudahtaa Israelista: "Vaikka Israelin lasten luku olisi kuin meren hiekka, siitä pelastuu vain jäännös, sillä Herra toteuttaa sanansa maan päällä lopullisesti ja äkkiä." Jesaja on myös ennustanut: "Ellei Herra Sebaot olisi jättänyt meille siementä, meidän olisi käynyt kuin Sodomian ja me olisimme tulleet Gomorran kaltaisiksi." (24-29)

Jumala on kutsunut ja valinnut laupeuden astioiksi kaikki, jotka ovat ottaneet vastaan evankeliumin sanan uskossa:

Me tiedämme, te Jumalalle rakkaat veljet, kuinka hän on teidät valinnut, sillä meidän evankeliumimme ei tullut luoksenne ainoastaan sanoina vaan myös voimana ja Pyhässä Hengessä ja suurella varmuudella. (1. Tess. 1:4-5)

Tämä valinta koskee ei vain Jumalan omaisuuskansaa Israelia vaan kaikissa ei-juutalaisissa eli pakanakansoissa niitä, jotka kääntyvät Herran puoleen kuultuaan

evankeliumin sanan. Evankeliumin voima itsessään synnyttää uskon niissä sydämissä, jotka avautuvat sille ja jotka ovat siis myös Herran pelastukseen valitsemia.

Juutalaiskristityille oli alussa erittäin vaikea hyväksyä ja ymmärtää, että Jumalan valinta koskee myös pakanakristittyjä. Paavali osoittaa kuitenkin, että Vanha testamentti epälukuisia kertoja vahvistaa Jumalan pelastussuunnitelman koskevan niin Israelia kuin pakanoitakin. Itse asiassa jo Aabrahamin saama lupaus sisälsi ei vain Israelia vaan kaikkia kansoja, kun Aabrahamin siemen, Jeesus Kristus tulisi syntymään kaikkien pakanoidenkin siunaukseksi ja valkeudeksi. Pakanakristityt pääsevät osalliseksi samasta lupauksesta kuin Israel, kun heidät usko Kristuksessa liittävät hengelliseen Israeliin.

Uskoon tulleet pakanat pääsevät siis osaksi Jumalan lupauksen kansaa. Jokainen uskova saa siksi tiedostaa olevansa aina Jumalan rakkauden erityisenä kohteena. Kristuksessa olemme Jumalan rakkaita ja Jumalan lapsia. Kysymys on suunnattoman suuresta etuoikeudesta, johon pääsyyn meillä itsessämme ei olisi ollut mitään oikeutta. Kysymys on pelkästä Jumalan armosta, rakkaudesta, jonka saamme osaksemme ansiottomina. Mikä onkaan ihanampaa kuultavaa, kuin Jumalan sanat juuri sinulle: "Olet minulle rakas!"

Paatumuksen julistaja

Tätä tosiasiaa vasten tuntuu lähes käsittämättömältä, että alkuperäisen lupauksen saaneesta etnisestä Israelista vain mitättömän pieni osa uskoo ja turvaa evankeliumiin Jeesuksesta Kristuksesta. Jesaja sai aikanaan Jumalalta tehtävän julistaa Israelin kansalle paatumusta, vaikka hän itse olikin saanut juuri anteeksiantamuksen ja puhdistuksen armon osakseen. (Jes. 6. luku) Mahtoi olla Jesajalle tuskallista suorittaa tätä tehtävää. Tehtävä ei niinkään ollut paaduttaa kansaa, vaan osoittaa kuinka paatunut se oli, kuinka se oli lähes kokonaisuudessaan tukkinut korvansa kuulemasta Jumalan sanaa.

Itse asiassa kristillisen seurakunnan tehtävä olisi myös Suomessa julistaa paatumusta, osoittaa, miksi se ei voi saada mitään apua Herralta, koska se on tukkinut korvansa kuuntelemasta Jumalan sanaa. Vain ne, jota lopulta havahtuvat näkemään kovakorvaisuutensa ja paatumuksensa, voivat vihdoinkin lähteä etsimään pelastusta. Kukaan ei voi pelastua, ellei hän suostu avaamaan korviaan ja sydäntään Jumalan puheelle.

Jesajan epätoivoa saamansa kutsumuksen edessä kuvaa hänen huudahduksensa: *"Vaikka Israelin lasten luku olisi kuin meren hiekka, siitä pelastuu vain jäännös, sillä Herra toteuttaa sanansa maan päällä lopullisesti ja äkkiä."* Kuinka hän olisikaan halunnut, että koko kansa olisi kääntynyt parannuksessa Herran puoleen. Jesaja näki, millainen tuho kansaa oli odottamassa. Se, että Israel ei totaalisesti tuhoutunut oli Jumalan kärsivällisyyden ja laupeuden ihme. Kaadettuaan Israel puun Jumala jätti kuitenkin kannon, josta tulisi nousemaan uusi verso:

Minä (Jesaja) kysyin: "Kuinka pitkäksi aikaa (tämä paatumus kestäisi), Herra?" Hän vastasi: "Siihen asti, kunnes kaupungit ovat autioina, asukkaita vaillo ja talot tyhjinä ihmisistä, kunnes pellot on hävitetty autioiksi. Herra karkottaa ihmiset kauas, ja suurempi autuus tulee keskelle maata. Jos siellä on jäljellä kymmenesosaakin, niin sekin hävitetään. Mutta niin kuin tammesta ja rautatammesta jää kaadettaessa kanto, niin jää siitäkin. Se kanto on pyhä siemen." (Jes. 6:11-13)

Israelin pyhä siemen tuli olemaan Jeesus Kristus, josta tuli pelastus kaikille kansoille.

Jumala toteuttaa sanansa

Pakkosiirtolaisuuteen joutunut Israelin kansan jäännös joutui huokailemaan 70 vuotta, ennen kuin pääsi palaamaan luvattuun maahan. Jumala toteutti tuomion sanan Israelin ylle, kun Jerusalemi ja sen temppeli tuhottiin kauhealla tavalla. Jumala toteuttaa tuomionsa juuri niin kuin on kirjoitettu Raamatussa. Toisaalta Jumala pitää kiinni myös lupaustensa ja armonsa sanasta niille, jotka jättäytyvät Hänen lupauksensa varaan. Puhuessaan toisesta tulemisesta Jeesus lupasi:

Totisesti minä sanon teille: tämä sukupolvi ei katoa, ennen kuin tämä kaikki tapahtuu. Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa. (Matt. 24:34-35) Jeesuksen paluu toisen kerran maan päälle on tapahtuva aivan niin kuin Jesaja ennusti ja myöskin hyvin nopeaan tahtiin. "Herra toteuttaa sanansa maan päällä lopullisesti ja äkkiä."

Israelin ja Suomen paatumus

Mitä me siis sanomme? Että pakanat, jotka eivät tavoitelleet vanhurskautta, ovat saaneet vanhurskauden, nimittäin uskosta tulevan vanhurskauden. Sitä vastoin Israel, joka tavoitteli vanhurskautta lakia noudattamalla, ei sitä saavuttanut. Miksi ei? Siksi, että se ei perustunut uskoon vaan tekoihin. Israelilaiset näet loukkaantuivat kompastuskiveen, niin kuin on kirjoitettu: "Minä panen Siioniin kompastuskiven ja loukkauskallion, mutta joka uskoo häneen, ei joudu häpeään." (30-33)

Tänäkin päivänä näemme, että vain mitättömän pieni vähemmistö Israelin kansasta on niin sanottuja Messiaanisia juutalaisia eli Jeesukseen Kristukseen uskovia. Asia oli jo Paavalin aikana sama ja se oli hänelle myös syvän murheen aihe. Ikävä kyllä sama asia koskee myös suomalaisia, vain pieni vähemmistö kansastamme uskoo ja turvautuu Jeesukseen Kristukseen Vapahtajana. Sen sijaan on maita ja kansanryhmiä, joissa evankeliumi leviää edelleen väkevällä voimalla. Sekä Israelin kansan enemmistön ja Suomen kansan enemmistön syy on pohjimmiltaan sama. Israel tavoitteli pelastusta turvautumalla lakiin ja omiin yrityksiinsä sen noudattamisessa, vaikka heille oli tarjolla Jumalan pelastustie uskon kautta Jeesukseen Kristukseen. Valta osa suomalaisista ei tavoittele Jumalan vanhurskautta vaan korottaa itsensä omaksi jumalaksi ja etsivät onnea omista edellytyksistään käsin. Niin Israel kuin Suomikin ovat itseriittoisuudessaan kompastuneet samaan loukkauskallioon eli Jeesukseen Kristukseen.

Pietari kirjeessään tiivistää saman asian kuin Paavali näin:

Sanotaanhan Raamatussa: "Katso, minä asetan Siioniin kulmakiven, valitun ja kalliin. Joka häneen uskoo, ei joudu häpeään." Teille, jotka uskotte, se on kallis, mutta niille, jotka eivät usko, on siitä kivistä, jonka rakentajat hylkäsivät, tullut huippukivi, kompastuskivi, loukkauksen kallio. Koska he eivät tottele sanaa, he kompastuvat, ja se heidän osakseen on määrättykin. Te sen sijaan olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo ja omaisuuskansa julistaaksenne hänen jaloja tekojaan, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valoosaan. Ennen te ette olleet kansa, mutta nyt te olette Jumalan kansa, ette olleet armahdettuja, mutta nyt te olette armahdettuja. (1. Piet. 2:6-10)

Jeesus Kristus on yhä tänään se kompastuksen kallio, johon joko loukkaannutaan tai johon kaatumalla ihminen voi murtua tunnustamaan mahdottomuutensa pelastaa itseään. Ne, jotka Jeesus saa murtaa näkemään oman syntisyytensä ja alkavat huutaa Häntä avuksi, saavatkin sitten yllättäen kokea ihmeellisen armon. Heidän syntinsä pyyhkii pois Jeesuksen Golgatalla vuodattama pyhä veri ja heistä tulee Jumalan rakastamia lapsia, Jumalan valittuja, kuninkaallista papistoa, armahdettua kansaa.

Ei häpeää

Uskossa Jeesukseen turvautuville kuuluu suuri lupaus: ”He eivät joudu häpeään.” Tulee se päivä, jona jokainen ihminen joutuu tekemään tilin pyhän Jumalan kasvojen edessä. Moni joutuu silloin katselemaan. Miten hänen elämänsä häpeälliset tilanteet tulevat kaikille ilmi peittelemättömästi. Mutta yksikään Jeesukseen turvaava ei joudu sitä kokemaan, koska kaiken heidän elämänsä häpeään Jeesus kantoi ristille ja antoi heille täydellisen anteeksiantamuksen. Heidän elämänsä filminauhassa ei näy ainoatakaan synnin jälkeäkään, sillä kaikki on pyyhitty pois. Vain ja ainoastaan Pyhän Hengen vaikuttamat rakkauden teot ovat jäljellä ja niiden vuoksi he saavat kiitoksen Jumalalta. He saavat astua Herransa iankaikkiseen iloon.

Rouvan Masami Yokotan tie

Kansakouluajanani naapurustossamme asui kristitty perhe, joka piti kodissaan pyhäkoulua. He kutsuivat minua usein mukaan, mutta koin vastenmielisyyttä Jumalan rukoilemista kohtaan enkä mennyt kertaakaan mukaan. Mutta olin saanut ystävältäni Raamatun, jota myös lueskelin. Siksi minulla oli myönteinen asenne kristinuskoa kohtaan. Vuosi sodan päättymisestä (1946) äitini sairastui ja kuoli. Isäni oli työtön ja elimme syvässä köyhyudessa. Siksi minun oli pakko lähteä töihin markkinoimaan henkivakuutuksia, vaikka sairastin keuhkotautia. Työovereitteni joukossa oli kristitty, joka kutsui minut mukaansa kirkkoon, kun kuuli, että luin Raamattua.

Koska suurin haluni silloin oli päästä köyhyiden kuopasta, ajattelin, että menemällä kirkkoon Jumala auttaisi minua. Tuolloin uskonto merkitsi minulle samaa kuin ajallisten etujen saamista.

Ensi kertaa jumalanpalvelukseen osallistuessani minusta tuntui kuin olisin tullut aivan uuteen maailmaan. Osallistujien kasvoilla loisti ilo ja he ottivat minut lämpimästi vastaan. Se teki minuun syvän vaikutuksen. Seurakuntalaisten ystävällisyyden vuoksi kirkkoon meno oli hauskaa, mutta papin puheista en ymmärtänyt mitään. Erityisesti puhe siitä, että Jeesus Kristus kuoli ristillä puulla meidän syntiemme sijaissovittajana, oli minulle täysin käsittämätöntä, vaikka asiaa korostettiin kyllästymiseen asti. Viesti Jumalan rakkaudesta ylitti täysin ymmärrykseni.

Olin pettynyt siitä, että elämiseemme ei tullut mitään helpotusta, vaikka osallistuin innokkaasti jumalanpalveluksiin. Pikemminkin jouduin viemään isoja kantamuksia panttilainaanmoon selvitäksemme taloudellisesti jotenkin eteenpäin. Olin tyytymätön, kun en saanut mitään vapautusta ahdinkoomme.

Siinä tilanteessa erään ystäväni suosituksesta aloin seurustelun erään miehen kanssa avioliittoaikain. Hän ei ollut kokenut sodan aikana menetyksiä ja oli kohtalaisen varakas. Siksi olin enemmän kiinnostunut hänen omaisuudestaan kuin hänestä itsestään. Aloin seurustelun salaten tuberkuloosini. Mies puolestaan asetti avioliiton ehdoksi sen, etten kävisi kirkossa. Asia

oli minulle hiukan vaikea, mutta lopulta hylkäsin Kristuksen ja valitsin avioliiton. Isäni vastusti avioliittoamme, mutta koska en pitänyt isästäni, halusin mahdollisimman pian pois kotoa, en kuunnellut häntä. Tietämättä sitä, että mies petti minua, uskoin hänen kauniita puheitaan ja elätelin unelmaa onnellisesta avioliitosta.

Mutta suhde, joka perustui molemminpuoliseen pettämiseen, johti sielun ja ruumiin turmelusta kohti. Vaikka tajusin, että tuollainen suhde olisi pitänyt katkaista heti alkuun, se venyi puolentoista vuoden pituiseksi. Mutta tulos oli se, että tuberkuloosini paheni ja suhde päättyi siihen, että mies hylkäsi minut. Tietämättömyyteni ja tyhmyyteni kadutti ja hävetti eikä minulla ollut rohkeutta palata kirkkoon, koska olin hyljännyt Jumalan. Vaivuin epätoivoon, kun koin olevani Jumalan ja ihmisten hylkäämänä. Päiväni kuluivat ahdistuksessa kuolemaa ajatellen.

Jäätyäni yksin, kun kansakoululaiset veljeni ja siskoni olivat menneet kouluun ja isäni töihin, vuodatin katumuksen kyyneleitä, itkin itkemällä eikä kyynelillä ollut loppua. Kun jonkin ajan kuluttua hiukan rauhoituin, kuulin omilla korvillani hyvin selvästi äänen sanovan: ”Jumala on rakkaus.”

Ääni kuului sekä aivan korvieni vierestä ja tuntui samalla tulevan hyvin kaukaa. Sillä hetkellä ymmärsin selkeästi, että Jumala on rakkaus. Vaikka Jumala oli kaiken aikaa rakastanut minua, olin kääntänyt Hänelle selkäni ja tavoitellut vain omaa onneani. Vaikka olin kulkenut omaa itsekästä tietäni eläen synnissä, Jumala ei ollut hyljännyt minua synteihini, vaan oli antanut elämäni kipua murtaakseni kovan ja itsepäisen sydämeni ja avatakseni silmäni voidakseen pelastaa minut. Siihen asti vain kuolemaa miettinyt sydämeni muuttui sillä hetkellä ja elävä toivo täyttyi sen.

Niihin aikoihin kuulin, että norjalaiset lähetit olivat aloittaneet kokousten pidon Nishi-Akashin lähellä. Olisin halunnut mennä mukaan, mutta yksin lähteminen arvelutti. Kun seuraavan vuoden maaliskuussa sain ystävän, joka myöskin halusi lähteä kirkkoon, aloimme yhdessä käydä kokouksissa.

Nyt ymmärsin hyvin lähetyssaarnaajan puheet. Jumalan sana aivan tulvi janoiseen sieluuni. Halu päästä kuulemaan sanaa oli niin suuri, että joka päivä odotin innokkaasti lauontain raamattupiirejä ja sunnuntain jumalanpalveluksia.

Eräänä päivänä, kun terveydentilani huolestutti minua kovin, nousin ylös keskellä yötä muiden jo nukkuessa ja rukoilin hartaasti: ”Jumala, armahda minua syntistä. Pyydän, paranna sairauteni. Jos teet niin, niin luovutan koko elämäni Jumalan käyttöön.” Vaikka en ymmärtänyt, mitä Herran käyttöön antautuminen käytännössä tarkoitti, nuo sanat kuitenkin suustani nousivat.

Saman vuoden (1950) syyskuussa tapahtui Koben Luterilaisen Raamattukoulun aloitusjuhla. Jumalanpalveluksen jälkeen Nishi-Akashin kirkosta lähti juhlaan useita henkilöitä. En tiennyt, miksi he menivät. Mutta seuraavana päivänä lähetyssaarnaaja Eiklin apulaisena toiminnut T-veli kysyi minulta, olisinko halukas opiskelemaan Raamattukoulussa. Vastasin heti, että haluaisin. Eräs Eiklin suosittelu sisar ei työesteiden vuoksi päässytkään aloittamaan Raamattukoulussa. Siksi Eikli oli pyytännyt etsimään hänen paikalleen jotakuta toista.

Luennot alkoivat jo seuraavana päivänä, joten tein nopeasti valmistelut ja aloitin koulunkäynnin. Vasta koulussa sain tietää oppilaaksi valittavan vaatimukset. Asianomaisen piti olla

kristitty, joka oli lukenut kerran koko Vanhan ja uuden testamentin läpi. Koska minua ei oltu vielä kastettu enkä ollut lukenut kuin vain osia Raamatusta, en täyttänyt ehtoja. Mutta minut hyväksyttiin poikkeuksellisesti kuunteluoppilaaksi ja kuukautta myöhemmin varsinaiseksi opiskelijaksi.

Sen vuoden joulukuussa minut kastettiin Nishi-Akashin kirkossa 15 muun kanssa. Kuukautta myöhemmin eräs toisen kirkkokunnan opiskelija kysyi minulta, oliko minulla pelastusvarmuus. Koska halusin jotain varmaa, mihin tarttua, luin rukoillen Raamattua. Johanneksen evankeliumin 15. luvun 16 jae puhutteli minua väkevästi:

”Ette te valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät sitä varten, että menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmänne pysyisi ja että Isä antaisi teille, mitä sitten anottekin häneltä minun nimessäni.”

Sain varmuuden siitä, että minä en ollut valinnut Herraa, vaan Herra oli valinnut minut.

Kun valmistuin ensimmäisen vuoden kurssilta kesäkuussa 1951, aloimme yhdessä T-veljen kanssa toimia evankelistaharjoittelijoina Nishi-Akashin seurakunnassa. Kahden vuoden harjoittelun jälkeen jatkoin Raamattukoulun toisen vuoden kurssille. Mutta heti kurssin alussa tuberkuloosini jälleen paheni. Jouduin Hyogon läänin keuhkotautiparantolaan. Myös siellä oli raamattupiiri ja sunnuntaiset jumalanpalvelukset. Sain siellä hyviä uskonystäviä ja opin monia asioita ihmissuhteista ja laajemmasta yhteiskunnasta, sillä olin kasvanut paljossa kuin kaivossa asuva sammakko. Aika merkitsi minulle suurta kasvua ja olen siitä kiitollinen. Siellä tutustuin myös mieheeni, josta tuli myöhemmin pastori.

Jälkeenpäin asioita ajatellessa näen, että Jumala kuuli rukoukseni antautua Hänen käyttöönsä ja johdatti minut yllättävällä tavalla Raamattukouluun ennen kuin unohdin, mitä olin rukoillut.

En voi olla ylistämättä Jumalaa, joka varta vasten valitsi minut ansiottoman ja maailmassa arvottomana pidetyn. (1989, 1955)

Entä sinä?

Rakennatko sinä edelleen elämäsi oman itsesi varaan? Oletko sinä edelleen oma jumalasi? Kuvitteletko yhä kelpaavasi Jumalankin edessä omilla teoillasi? Jos niin on ja niin jatkat loppuun asti, edessäsi on suuri häpeä. Mutta jos annat Jeesuksen Kristuksen murtaa sydämesi ylpeyden ja itseriittoisuuden, sinulle tarjotaan toivo, joka vapauttaa sinut ikuiselta häpeältä. Käy siksi Herran Jeesuksen eteen ja pyydä Häneltä armo ja anna Hänen tulla elämäsi Herraksi. Herra kutsuu sinua!

Jos Herra on jos saanut murtaa sinut ja antanut sinulle armonsa, niin saat nostaa rohkeasti pääsi: Olet Jumalan rakas lapsi, kuulut Hänen kuninkaalliseen papistoonsa, joka saa rohkeasti julistaa Jumalan pelastustekoja. Herra haluaa käyttää sinua omaksi kunniaakseen ja muidenkin pelastukseksi. Jaa siksi evankeliumin sanaa rohkeasti eteenpäin.